

A REFORMÁCIÓ VASÁRNAPJA

A Magyar Baptisták 150. évi Nemzetközi Jubileumi Találkozója

Zánka, október 4-6.

DR. ALMÁSI MIHÁLY EGYHÁZELNÖK IGEHIRDETÉSE A MEGNYITÓ ISTENTISZTELETEN

„Szántsatok magatoknak új ugart, és ne vessetek tövisek közé!” (Jeremiás 4:3)

KEDVES ÜNNEPLŐ GYÜLEKEZET, TISZTELT VENDÉGEINK! Ez ünnepi igehirdetésben az újabb kori magyar baptista misszió 150. jubileumi évében a megújulásról, a reformációról szeretnék szólni.

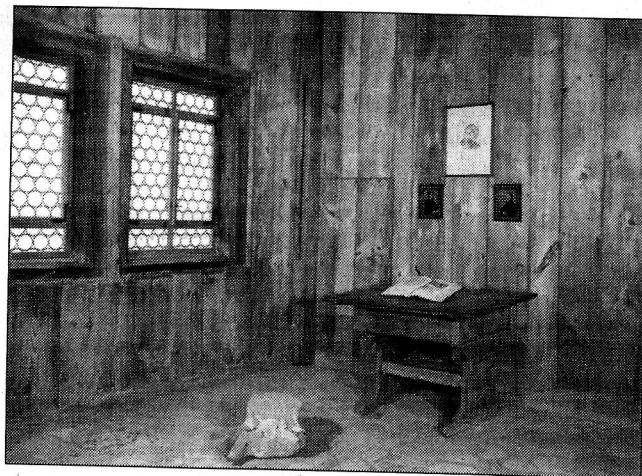
Úgy vélem, hogy reformációra nem ezerévenként, nem is százévenként van szükség, hanem mindig, folyamatosan. „Az egyházat mindig reformálni kell” – idézzük gyakran. Vannak azonban a folyamatos reformáción belül kiemelkedő fontosságú, nagy reformációs revolúciók. Úgy is mondhatnám, hogy az egyház, Krisztus teste egyfajta szellemi-lelki evolúción túl időnként rászorul szellemi-lelki revolúcióra, radikális, gyors, forradalmi reformációra. Amikor a deformáció olyan mértékű, hogy már föl sem ismerhető a Krisztus egyháza, radikális korrekcióra, reformációra, restaurációra van szükség. A deformációból az egyetlen kiút a reformáció.

A múlt héten Tallinban tartotta tanácsulását az Európai Baptista Szövetség. Jelen volt a Baptista Világszövetség vezetősége is. Valaki megkérdezte dr. Nilson do Amaral Fanini testvért, a Baptista Világszövetség elnökét (aki ma este érkezik a mi konferenciánkra), hogy szerinte milyen kilátásai vannak a baptista misszióknak világszerte. Ezt válaszolta: „Vagy evangélizálunk, vagy elveszünk!” A mi Urunk Jézus ugyanezt így mondta: „Ha valaki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzedék előtt, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal” (Mk 9:38).

A MAGYAR BAPTISTA MISSZIÓ itt a Kárpát-medencében, az 1100 éves hazában egyszer már megszűnt. Híthű mártír elődeink a reformáció évtizedeiben olyan eredményesen munkálkodtak, hogy kérdéses volt, nem anabaptista módon reformálódik-e egész Közép-Kelet-Európa – ahogy Révész Imre református történész megjegyezte. Elődeink inkább vállalták a mártírhálált vagy a hontalanság keserű kenyerét, mint hogy földadták volna hitüket és a Bibliához való ragaszkodásukat.

150 éve új misszió kezdődött. Meddig új az új? Addig, amíg friss, hatékony, biblikus. Minden egyházban, amely megért már néhány évtizedet, jelentkeznek az öregedés jelei. Az öregedés mint jelenség nem normális vagy szükségszerű velejárója az egyháznak, amibe bele kell törődnünk, hanem valamiféle deformációnak, betegségnek a következménye. Az ember természetesen öregszik, az egyház természetellenesen, az ember ugyanis testi, az egyház viszont krisztusi. Az egyház nem emberi konstrukció, hanem isteni, amelynek újlása kell, hogy legyen önmagában, az által, aki a Fő. Az egyház ugyanis nem egyszerűen emberekből áll, hanem új emberekből, lelki emberekből, felülről született emberekből, akik önmagukban hordják az egyház megújulásának garanciáját, hisz maguk napról napra megújulnak annak ellenére, hogy romlandó testben élnek (2Kor 4:16; Kol 3:10). Az egyház ugyan Isten országának (uralmának) földi eszköze, de alapvetően nem evilági. A tapasztalat azonban azt mutatja, hogy az egyház mégis öregszik, mégis deformálódik. Isten különös kegyelme, hogy a deformációból van kiút.

A TÖRTÉNÉSZEK DOLGA megállapítani, hogy az elmúlt 150 évben hányszor deformálódott olyan mértékben a magyar baptizmus, hogy radikális reformációra volt szüksége. Egy biztos: jó néhányszor! A deformációt fölismerve szinte mindig belefutottunk – más egyházakhoz hasonlóan két, kiútnak tűnő zsákutca. Az egyik a törvényeskedés, a másik – mai kifejezéssel élve – a karizmatizmus. Ma is kísért mindkét zsákutca. Nem csekély azok száma, akik úgy vélik, hogy a szigorú szabályozás a megoldás. A lekipásztörök bürokratikus eszközökkel próbálkoznak, az előljáróság valamiféle igazgatótanácsszerű szervezatként működik, és vagy a demokrácia, vagy a despotizmus, netán a demokráciának álcázott despotizmus uralkodik el betegesen a közösségekben. Gyakori képlet, hogy azok, akiknek ebből végleg elégük

Luther Márton szobája Wartburg várában, ahol német nyelvre fordította a Bibliát.

van, a másik zsákutca futnak be. Igazolva látják a rajongást, az igereserűtlen, de divatos túlhajszolt lelkeséget, a Szentlélek jelenléte bizonyítékának kikiáltva mindent, ami más, ami épp divatos vagy szimpatikus. Az alázatos, biblikus, valóságos keresztyének mindkét végtől kimondhatatlanul sokat szenvednek, s az Úr ügye mérhetetlenül károsodik.

Hálát adunk azért, hogy Isten megadta nekünk azt a kegyelmet, hogy voltak olyan lelki vezetőink, akik az említett két zsákutcából – veszteségek árán ugyan – visszavezették közösségünket az egyedül helyes biblikus útra. Természetesen igaz az, hogy szükség van rendre, s a rendhez elengedhetetlenek a törvények, a szabályok, de az is igaz, hogy a legfőbb törvény a szeretet! Igaz az is, hogy szükség van karizmákra, de az is, hogy a Szentlélek által vezetett próféták „engednek egymásnak”. Az is, hogy mi mindnyájan egy Úr szolgálai vagyunk, elsősorban tehát neki kell engednünk, engedelmeskednünk.

A deformációból a kiút a reformáció, a reformáció eszköze pedig a Szentlélek által megvilágosított, élővé tett Ige.

(Folytatás a 350. oldalon)

IGEHIRDETÉS A ZÁNKAI MEGNYITÓ ISTENTISZTELETEN

(Folytatás a 249. oldalról)

Meggyőződése, hogy ebben a 150. jubileumi évben Jézus Krisztus, az egyház Úra újra válaszút elé állít minket egyénenként, gyülekezetenként és közösségileg, mint ahogy válaszút előtt áll sokat szenvedett népünk 1100 éves, sokszor leigázott, megcsönkített, de ma is létező hazánkban, Magyarországon és szerteszét szóródva a világban. Megújulásért, reformációért kiált minden körülöttünk. És nekünk, baptista hívőknek nincs fontosabb feladatunk, mint a misszióparancs jegyében újra és újra elindulni Krisztus Urunk üzenetével. Ahhoz, hogy erre egyáltalán vagy egyre inkább alkalmasak legyünk, nekünk kell először megújulnunk! Alaposan deformálódtunk az elmúlt évek, évtizedek során. Ezt lehet tagadni, lehet magyarázni, de sem a tagadás, sem a magyarázkodás nem kiút. Reformációra van szükségünk. Nem hosszas elemzésekre. Nem teológiai, pszichológiai vagy épp „kegyességi” diagnózisokra, hanem megterésre. Gondolkodásunk, érzéseink, cselekedeteink megváltoztatására, a Szentlélek újjáteremtő, megszentelő megigazító és segítő kegyelme által. Ez nem a holnap feladata! Mindennek rendelt ideje van. A megújulás rendelt ideje nem a holnap, hanem a ma! És nem másról, a másiktól van szó, hanem rólam és rólad.

BEVEZETŐ IGÉNK szerint ugartörésre van szükség. A saját szívünk – talán évtizedek óta töretlen – ugara kiált mennyei esőért, hogy aztán az égi eke leforgathassa, betemetthesse az évtizedes gyomot, szemetet, hogy a termőföld tiszta, mélyebb rétegei magágygyá váljanak, s a termés is lehessen a magvetés nyomán 30, 60 vagy 100 annyi.

Városnézés

(Zürich)

...elhangzott a lépések kongása
a Münster visszhangos kövén,
boltívek alatt maradt a homály,
a téren kint ragyog a fény...
- Erre mindig fölfelé kell nézni?
Talán az égbolt magasabb,
hogy elférjenek a havasok is
a szikrázó kékség alatt?

Századok bűvöletében állok,
zsolozsmáznak a templomok,
néma kőbe vésvé mozdulatlan
sorban a reformátorok...

Furcsa döbrent áhítattal érzem,
hogy szél fújta át a köveken,
a szél, amely „fúj, ahová akar...”

és elkezd beszélni velem.

Lukátsi Vilma

„Ne vessetek a töviszek közé!” Szántások először – mondja Jeremiás.

Jó 30 éve a betondzsungelből egy városi kisfiú falun töltötte a karácsonyt. Az utcán téblábolt, és figyelte az ünneplőbe öl-

Ulrich Zwingli – részlet a zürichi Szent Jakab templom egyik ablakáról

tözött falusiakat, amint a templomba igyekeztek. Milyen különös épület! – töprengett magában. – Talán uszoda vagy mozi? – Majd megkérdezett egy idősebb embert: „Bácsi, mikor kezdődött itt a műsor?” A kérdés hallatán meglepődött ember kis töprengés után így válaszolt: „Vagy kétezzer éve.” – „És még mindig megy?” – kérdezte a gyerek. „Megy” – volt a rövid válasz. „Jó műsor lehet...” – motyogta csodálkozva a fiú.

MA ITT, ZÁNKÁN, ebben az évtizedeken át másféle műsorokhoz szokott és más célra létesült ifjúsági táborban ez volt a 2000 éves műsor. Összefoglalva: Add át az életedet Istennek, hogy tudj kezdeni valamit magaddal és másokkal!

1876-ban Anglia formálisan is bekebelezte Indiát. Viktória királynőt India császárává kiáltották ki. Az indiai maharadza akkor egy 8 éves gyermek volt. Magához hívatta tanácsadóit, és megkérdezte, milyen ajándékot kellene adnia a királynőnek. „Felség, miénk a világ legszebb, legnagyobb, legértékesebb gyémántja. Ez méltó ajándék lenne.” A maharadza elküldte az ajándékot a királynőnek. 22 évvel később, immár 30 évesen Angliába utazott, és elmesélte a királynőnek, hogyan is ajándékozta neki annak idején a gyémántot, majd megkérte, hadd nézze meg most újra, még egyszer. Viktória áthozatta a különös értékű kincset a Towerből. A maharadza kézbe vette, odament az ablakhoz, és önfeledten nézte a szikrázó csodát. Amikor aztán kigyönyörködte magát, odament a királynőhöz, átadta neki a gyémántot, és így szólt: „Amikor kisgyermek voltam, neked adtam, mert nem tudtam, milyen értékes és szép. Most újra

neked ajándékozom, mert tudom, hogy mit ér, és milyen gyönyörű.”

Ez a megújulás! Újra odaadni az életünket Istennek.

Adja meg nekünk a mi Urunk, Jézus Krisztus, hogy erre a jubileumi évre úgy emlékezzenek majd gyermekeink, unokáink, ha ad még nekünk az Úr éveket, mint szeretett közösségünk, a baptista egyház megújulásának évére! Rajtunk múlik saját megújulásunk, megszentelődésünk. Használjuk föl ezt a három napot a vidám ünneplésen, a szívből jövő hálaadáson kívül az elcsendesedésre is, hogy meghallhassuk az Úr hívó szavát, és merjünk válaszolni neki: „Itt vagyok én, küldj engemet!”

„Itt vannak a gyökereim”

– Nagyon örülök, hogy Magyarországon lehetek, én ugyanis innen származom. Nagyanym Magyarországon született, majd fiatal leányként Bécsbe költöztek. Ott szerették meg egymást nagypámmal, s hamarosan megházasodtak. 1909-ben kivándoroltak Brazíliába. Édesanyám egy vasútállomáson született meg. Akkoriban kész csodának számított, hogy Dél-Brazíliában egy ilyen törekény életet megtartsanak. Nagyanym. Franciska. fantasztikus nő volt. Az általa főzött gulyásnak csodájára jártak. Örülök, hogy ebben a szép országban vannak a gyökereim.

A szüleim elkötelezett tagjai voltak a baptista közösségnek. A szeretet légkörében nőttem fel. Most megvan az a kiváltságom, hogy a férjemmel utazhatom, ha nem is mehetek minden útjára vele. Hálás vagyok Istennek, hogy olyan sok kultúrából származó nőket megismerhettem a világban. Látom, hogy mily keményen kell dolgozniuk családjukért, édesanyaként, nagyanyaként, feleségként. Látom azt is, hogy mily csodálatosan élnek meg női mi-voltukat. Sok országban jártam, ahol különbözött a politikai és gazdasági helyzet, de a nők mindenütt a férjük oldalán álltak, hogy segítsék őket legyűrni a problémákat és hogy gyermekeiknek jobb életet biztosítsanak, mint amilyen nekik jutott. Ez csodálatos, és hálás vagyok, hogy itt Magyarországon is azt látom, hogy a nők mennyit fáradoznak, elsősorban a családjáért, de a gyülekezetért és az egyházért is.

Helga Fanini

a Baptista Világszövetség
elnökének felesége

CÍMVÁLTOZÁS

KÁDÁR ANDRÁS lelkipásztor új címe: 2230 Gyömrő, Eötvös u. 44/b. Telefon: 06 (29) 330-909